

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 5C/75/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1410205705
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ida Takáčová
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2012:1410205705.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV, v konaní pred samosudkyňou JUDr. Idou Takáčovou v právnej veci navrhovateľa: W. Q. , bytom Q. K. Č.. XXX zast. Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Ľudová 14, Košice, IČO: 4723446 proti odporcovi: POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35807598 za účasti vedľajšieho účastníka na strane navrhovateľa: OMBUDSPOT, združenie na ochranu práv spotrebiteľov, Šrobárova 2676/30, 058 01 Poprad, IČO: 37872117 zast. Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Ľudová 14, Košice, IČO: 4723446 o návrhu na zrušenie rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., vydaného dňa 08.04.2010 pod sp. zn. SR 15362/09 takto

rozhodol:

Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava vedeného pod sp. zn. SR 15362/09 zo dňa 8.4.2010 sa zrušuje.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 626,24 eur na účet právneho zástupcu navrhovateľa Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o. so sídlom Košice, ul. Ľudová č. 14, na číslo účtu XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX všetko do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odporca je povinný zaplatiť súdny poplatok v sume 19,33 euro na účet Okresného súdu Bratislava IV, č. účtu XXXXXXXXXXX/XXXX vedeného v Štátnej pokladni do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom zo dňa 28.04.2010 proti odporcovi domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., Karloveské rameno 8, Bratislava zo dňa 08.04.2010, spisová značka SR 15362/09, ktorým bol zaviazaný zaplatiť odporcovi sumu 322,18 eur a nahradiť trovy rozhodcovského konania vo výške 127,16 eur.

Navrhovateľ svojim návrhom sledoval zrušenie rozsudku rozhodcovského súdu z dôvodu, ktorý je uvedený v § 40 ods. 1 písm. j) zákona č. 244/2002 Z.z., podľa ktorého ak pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať jeho zrušenia. Navrhovateľ svoj návrh odôvodnil tým, že napadnutý rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe Zmluvy o úvere č. 7520221 zo dňa 07.01.2008, ktorú navrhovateľ uzavrel s odporcom ako veriteľom. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 331,94-eur a navrhovateľ ako dlžník sa zaviazal poskytnutý úver zvýšený o príslušný poplatok v sume 321,32 eur, t.j. celkovo zaplatiť čiastku v sume 653,26 eur v 12 mesačných splátkach po 54,44 eur. Navrhovateľ odporcovi zaplatil na základe zmluvy o úvere sumu 727,63 eur, pričom odporca sa napriek tomu domáhal zaplata sumy 322,18 eur spolu s trovami konania v rozhodcovskom konaní.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou pri ktorej musia byť dodržané kogentné ustanovenia Občianskeho zákonníka v opačnom prípade sú takéto zmluvné dojednania

neplatné, pričom Rozhodcovský súd tieto jeho námietky nezohľadnil. Rovnako rozhodcovský súd pri svojom rozhodovaní postupoval v rozpore s požiadavkou ochrany spotrebiteľa ak žalovanému priznal úrok z omeškania vo výške 0,25 % denne, čo v prípade omeškania jeden rok predstavuje úrok 91,25 %. Navrhovateľ mal zato, že zo znenia predmetnej Zmluvy o úvere č. 7520221 zároveň vyplýva, že podľa svojho obsahu napĺňa znaky Zmluvy o spotrebiteľských úveroch podľa zákona č. 258/2001 Z.z. v zmysle § 1 ods. 2, pričom uvedená zmluva neobsahovala údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov /RPMN/, preto sa mal predmetný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Ďalší dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorý navrhovateľ uviedol bol podľa § 40 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z., vzhľadom k tomu, že rozhodcovská doložka je neplatná z dôvodu, že je obsiahnutá v dokumente vo Všeobecných podmienkach, ktorý nie je navrhovateľom podpísaný a zmluva o úvere len odkazuje na Všeobecné podmienky. Vzhľadom k tomu navrhovateľ žiadal zrušiť rozhodcovský rozsudok, nakoľko rozhodcovská doložka je neplatná a v rozhodcovskom konaní neboli rozhodcovským súdom aplikované ustanovenia smerujúce k ochrane spotrebiteľa, čím boli porušené všeobecne záväzné predpisy na ochranu spotrebiteľa.

Uznesením sp. zn. 5C 75/2010-27 zo dňa 20.06.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 15.08.2011 súd vyhovel žiadosti navrhovateľa a odložil vykonateľnosť napadnutého Rozhodcovského rozsudku s ohľadom na § 40 ods. 2 Zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v platnom znení.

Odporca v písomnom vyjadrení zo dňa 20.03.2012 žiadal, aby sa súd v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku nezaoberal argumentmi navrhovateľa, ktoré sa obmedzujú na jeho snahu preskúmať vec z hmotnoprávnej stránky. Takéto preskúmanie je vzhľadom na právnu úpravu vylúčené. Žaloba o zrušenie rozsudku rozhodcovského súdu nie je ani riadnym ani mimoriadnym opravným prostriedkom. Účelom konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku je umožniť ešte v inom konaní ako v konaní o výkon rozhodnutia súdne preskúmanie toho, či boli splnené základné podmienky pre jednanie a rozhodnutie veci rozhodcom a či bola dodržaná zákonnosť. Ak by mal súd totiž v rámci konania o zrušenie rozsudku rozhodcovského súdu preskúmať aj jeho správnosť, právna úprava rozhodcovského konania by stratila zmysel. Na tomto mieste žalovaný poukázal na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III ÚS 335/2010.

Ďalej odporca s návrhom nesúhlasil a žiadal ho zamietnuť z nasledovných dôvodov: predovšetkým sa nestotožňuje s názorom, že rozhodcovská doložka bola uzatvorená neplatne. Odporca uviedol, že rozhodcovská doložka je upravená v bode 18 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere a nebola medzi účastníkmi dohodnutá ako výlučná, teda sa nejedná o rozhodcovskú doložku, ktorá by bola ustanovením §53 ods. 4 písm. r. OZ zakázaná. Odporca svoj názor v tomto smere oprel o českú judikatúru. Ďalej odporca poukázal na skutočnosť, že podľa slovenského práva ako ani z pohľadu komunitárneho práva použitie rozhodcovských doložiek v spotrebiteľských vzťahoch nie je zakázané. Prípustnosť rozhodcovskej doložky podľa odporcu treba vykladať eurokonformne v zmysle znenia smernice 93/13/EHS, vyplývajúcej aj zo znenia čl. 24 ods. 1 aktuálne účinnej smernice č. 20058/48/ES a z odporúčania Komisie č. 98/257/ES.

Odporca k posúdeniu zmluvy o úvere uviedol, že na predmetný úverový vzťah sa nemajú aplikovať ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Odporca ako veriteľ uzatvoril s navrhovateľom ako dlžníkom zmluvu o úvere podľa ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, pričom v danom prípade nie je možné poskytnutý úver považovať za spotrebiteľský úver v zmysle § 2 písm. a), b) Zákona č. 258/01 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Podľa odporcu poukazom na absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 ods. 2 Zákona č. 258/01 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je zrejmé, že zmluva o úvere nemôže byť klasifikovaná ako zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa zák. č. 258/01 Z.z. ,preto nemusela obsahovať informáciu o RPMN.

K predmetnému poplatku odporca uviedol, že tento nie je neprimerane vysoký vzhľadom na skutočnosť, že odporca je nebankovým subjektom, ktorého riziko podnikania ako aj podnikateľské náklady sú rozdielne (vyššie) oproti bankám. Príslušný poplatok bol v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere navrhovateľovi známy, vyhovoval mu, keďže nič voči jeho výške nenamietal, Zmluvu o úvere uzatvoril a peňažné prostriedky od žalovaného prostredníctvom obchodného zástupcu prevzal. Bolo na dobrovoľnom rozhodnutí navrhovateľa, či na dané podmienky úverovej zmluvy pristúpi alebo nie. Príslušný poplatok v 1/3 predstavuje úrok v zmysle § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka a v 2/3 náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere. Rovnaký postoj zaujal aj k zmluvnej pokute v sume 9,96 eur ako aj paušálnej náhrade nákladov vo výške 312,02 eur, ktoré považuje za primerané a ich pre jednanie je irelevantné nakoľko si ich voči navrhovateľovi neuplatnil.

K časti žaloby týkajúcej sa výšky úroku z omeškania: podľa odporcu úroky z omeškania nie sú v rozpore s ustanovením § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka, navrhovateľ podmienky poskytnutia úveru dobre poznal, dal svoj súhlas so zmluvnými podmienkami, t.j. aj s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % za každý deň omeškania, dohodnutým podľa bodu 6 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru. Dohodnutá výška úrokov 0,25 % denne nebola v čase uzatvorenia zmluvy o úvere neprimeraná, ani v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, ani s dobrými mravmi a to aj vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný poskytol úver z vlastných zdrojov a s výnimkou dohody o zrážkach zo mzdy nepožadoval žiadne iné zabezpečenie pri poskytnutí úveru, ako i vzhľadom na podmienky, za ktorých žalovaný ako veriteľ poskytol úver navrhovateľovi ako dlžníkovi a s ohľadom na ďalšie obchodné riziko odporcu, ktoré je oproti bankovým inštitúciám niekoľkonásobne vyššie. Žalovaný ako veriteľ nežiadal od navrhovateľa ako dlžníka zabezpečenie úveru a preto účastníci dohodli úroky z omeškania vo výške 0,25 % za každý deň omeškania z dlžnej sumy. Vzhľadom na vyššie uvedené je preto žalovaný názoru, že rozhodnutím rozhodcovského súdu neprišlo k porušeniu všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa v zmysle ustanovenia § 40 ods. 1 písm. j) zákona č. 244/02 Z.z. a navrhovateľ teda nemal žiadny dôvod na podanie žaloby.

Organizácia OMBUDSPOD, Združenie na ochranu práv spotrebiteľov so sídlom v Poprade, Šrobárová 30 dňa 09.01.2012 oznámila súdu vstup vedľajšieho účastníka do konania na strane navrhovateľa s odvolaním sa na § 93 ods. 2 - 4 Občianskeho súdneho poriadku /O.s.p./

Po právnej stránke žiadal predmetný rozhodcovský rozsudok zrušiť podľa ustanovení § 40 ods. 1 písm. j) a písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. K vydaniu napadnutého rozhodcovského rozsudku totiž došlo na základe rozhodcovskej doložky obsiahnutej v úverovej zmluve uzavretej medzi navrhovateľom a odporcom v zmysle ktorej sa odporca zaviazal riešiť vzniknuté spory pred rozhodcovským súdom. Dohodnutou rozhodcovskou doložkou dochádza totiž bez ohľadu na spôsob jej formulácie k jednoznačnému zhoršeniu postavenia spotrebiteľa, nakoľko absenciou tejto doložky by bol odporca ako veriteľ nútený uplatniť svoj nárok súdnou cestou na miestne príslušnom súde v obvode podľa bydliska občana (podľa §§ 84 a 85 O.s.p.) alebo bydliska spotrebiteľa (podľa § 87 písm. f) O.s.p.).

Pre každého spotrebiteľa je neporovnateľne výhodnejšie a hospodárnejšie zúčastniť sa súdneho konania vedeného na súde v obvode jeho bydliska, než konania pred rozhodcovským súdom vzdialeným od jeho bydliska. Dohodou s takýmto znením si spotrebiteľ jednoznačne zhoršil svoje zmluvné postavenie. Bez dohody o rozhodcovskom súde by sa navyše konanie uskutočnilo podľa príslušných zákonných ustanovení O.s.p. - zákona prijatého NR SR v zmysle medzinárodných zmlúv a záväzkov, ktorého znenie je s ohľadom na stále rastúcu ochranu spotrebiteľa právom omnoho priaznivejšie než vnútorný štatút rozhodcovského súdu, podľa ktorého rozhodcovské konanie prebiehalo. To je všeobecne známe omnoho väčšou benevolenciou postavenou v prospech podnikateľa v mnohých smeroch (doručovanie, konanie v neprítomnosti, možnosť rozhodnutia bez jeho účasti a pod.). O zjavnú nerovnováhu medzi podnikateľom a spotrebiteľom ide aj z dôvodu, že daný rozhodcovský súd si vybral podnikateľ (podľa ním sledovaného záujmu) a nie spotrebiteľ. Nevýhoda rozhodcovského konania oproti občianskemu súdnemu konaniu spočíva tiež v nemožnosti podať riadny opravný prostriedok, resp. v obmedzení možnosti zrušiť rozhodnutie rozhodcovského súdu a to len zo zákonne taxatívne určených dôvodov, čím je zhoršenie zmluvného postavenia spotrebiteľa ešte zreteľnejšie.

Vedľajší účastník v súvislosti s potrebou poskytnúť právnu ochranu spotrebiteľom pred nekalými rozhodcovskými doložkami poukázal aj na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (Súdny dvor) a to napr. rozhodnutie vo veci Mostaza Asturkom, z výroku rozsudku: Smernica Rady č. 93/13/ EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď po tom, ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, preskúmať ex offo nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa jeho vnútroštátneho práva vyplývajú s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol

uvedenou doložkou viazaný. Uvedené možno analogicky aplikovať aj na konanie súdu pri rozhodovaní o zrušení rozhodcovského rozsudku v občianskom súdnom konaní.

Vedľajší účastník okrem toho, poukázal, že zo všeobecne známych zmlúv odporcu vyplýva niekoľko ďalších porušení všeobecne záväzných predpisov a poukázal na rozhodnutia Okresného súdu Košice II 48Er1819/2011 týkajúce sa úverovej zmluvy odporcu, ďalej na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 19CoE99/2010 a rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici 17CoE47/2011. Vedľajší účastník poukázal na potrebu brať zreteľ na všeobecnú úpravu spotrebiteľských zmlúv obsiahnutú v občianskom zákonníku a najmä ustanovenia týkajúceho sa neprijateľných zmluvných podmienok, úprava ktorých je obsiahnutá v ustanovení § 53 OZ a ktoré poskytujú výraznú ochranu pre spotrebiteľa.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa vyjadrením právnych zástupcov, rozsudkom stáleho Rozhodcovského súdu, SR 15362/2009 zo dňa 8.4.2010, Zmluvou o úvere uzavretou medzi navrhovateľom a odporcom dňa 7.1.2008, Všeobecnými podmienkami, prehľadom práv povinností a záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy o úvere - splátkový kalendár a zistil nasledovný skutkový stav :

Rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., Karloveské rameno 8, Bratislava sp. zn. SR 15362/09 zo dňa 08.04.2010 bol navrhovateľ zaviazaný zaplatiť odporcovi sumu 322,18 eur a nahradiť trovy rozhodcovského konania v sume 127,16 Eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozhodcovský rozsudok bol vydaný na tom skutkovom podklade, že navrhovateľ dňa 07.01.2008 uzatvoril s odporcom Zmluvu o úvere č. 7520221, na základe ktorej odporca ako veriteľ poskytol navrhovateľovi úver vo výške 331,94 eur (10.000,- Sk), ktorý sa navrhovateľ zaviazal vrátiť zvýšený o príslušný poplatok vo výške 321,32 Eur t.j. 9.680,- Sk t.j. spolu vrátiť čiastku 653,26 eur v 12 splátkach po 54,44 eur počnúc dňom 14.02.2008. Odporca za porušenie zmluvných povinností žiadal od navrhovateľa uhradiť celkovo sumu 1049,81 eur, ktorá pozostávala z celkovej dlžnej sumy 653,28 eur, z úrokov z omeškania ku dňu 12.05.2009 v sume 388,56 eur, z poplatku za upomienku 7,97 eur. Navrhovateľ ku dňu vyhotovenia návrhu na začatie rozhodcovského konania z uvedenej čiastky uhradila 727,63- eur, preto odporca žiadal zaplatiť 322,18 eur.

Z odôvodnenia predmetného rozsudku vyplýva, že po preskúmaní podmienok na vedenie rozhodcovského konania a na základe dokazovania vykonaného z listinných dôkazov mal rozhodcovský súd za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol záväzkový vzťah, a to uzatvorením Zmluvy o úvere na základe ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť peňažné prostriedky a žalovaný sa zaviazal vrátiť žalobcovi poskytnuté peňažné prostriedky formou splátok podľa splátkového kalendára. Žalobca splnil svoj záväzok a v súlade so zmluvnými podmienkami vzniklo žalobcovi právo na vrátenie ním poskytnutého úveru a poplatku za jeho poskytnutie a žalovanému vznikla povinnosť vrátiť žalobcovi úver spolu s poplatkom za jeho poskytnutie. Žalobcovi žalovaný neuhradil ku dňu podania žaloby dve po sebe idúce splátky riadne a včas, čím sa v zmysle bodu 04. dohodnutých Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, stal splatný celý dlh.

Z výpovede právneho zástupcu navrhovateľa, súd zistil že navrhovateľ 727,63 euro zaplatiť odporcovi, ale podľa jeho názoru, že v tomto prípade nie je ani dôležité, či zaplatil navrhovateľ aj nejakú sumu, preto lebo rozsudok Rozhodcovského súdu je v rozpore so zákonom a nie je dôvod na jeho vydanie.

Z výpovede právneho zástupcu odporcu, súd zistil že navrhovateľ s odporcom uzavreli Zmluvu o úvere zo dňa 7.1.2008 na základe tejto zmluvy odporca poskytol úver v sume 10.000 Sk. Zároveň sa zaviazal navrhovateľ zaplatiť aj sumu 9680,-Sk titulom jednej tretiny predstavujúcu úrok a zvyšné dve tretiny predstavujú poplatok za vypracovanie zmluvy a uzatvorenie zmluvy spolu s šekovou administratívou. Suma 10.000 a 9.680 Sk bola premietnutá do splátkového kalendára. V rámci splátkového kalendára sa zaviazal navrhovateľ splácať mesačne po 300 Sk. t.j. 54,44 euro. Navrhovateľ uhradil odporcovi sumu 21.921,58 t.j. 727,63 euro. Rozdiel, ktorý žiada odporca od navrhovateľa je suma 322,18 euro tak ako zaviazal navrhovateľa zaplatiť Rozhodcovský súd Rozhodcovským rozsudkom. Suma 322,18 euro sa skladá titulom z úrokov omeškania 0,25% za každý deň omeškania od 16.3.2008 do 12.5.2009., celá táto suma 322,18 euro je to len za úroky z omeškania. A to z toho dôvodu, že v tej sume 727,63 euro čo zaplatil navrhovateľ odporcovi je už zahrnutá zmluvná pokuta, za upomienky, a podobne.

Podľa § 3 ods. 1 cit. zákona č. 244/2002 Z.z., rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní.

Podľa § 4 ods. 1 cit. zákona č. 244/2002 Z.z., rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve.

Podľa § 31 ods. 3 cit. zákona č. 244/2002 Z.z., rozhodcovský súd rozhoduje v súlade so zmluvou uzatvorenou medzi účastníkmi rozhodcovského konania a vezme do úvahy obchodné zvyklosti vzťahujúce sa na spor, zásady poctivého obchodného styku a dobrých mravov. Rozhodcovský súd použije rovnako ako súd ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa.

Podľa § 33 ods. 2 cit. zákona č. 244/2002 Z.z., rozhodcovský súd musí rozhodnúť o každom návrhu uvedenom v žalobe alebo vo vzájomnej žalobe alebo uplatnenom dodatočne počas rozhodcovského konania; nesmie však prekročiť medze uplatnených návrhov. Nemožno prisúdiť, čo odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom a plnenie, ktoré je nemožné. Rovnako nemožno prisúdiť plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá je v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, najmä ak obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Ak sa dôvod, pre ktorý nemožno prisúdiť plnenie vzťahuje len na časť zmluvy, nemožno prisúdiť plnenie týkajúce sa len tejto časti, pokiaľ z povahy zmluvy alebo jej obsahu alebo z okolností, za ktorých došlo k jej uzavretiu nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu. Pokiaľ uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy predchádzala nekalá obchodná praktika, nemožno prisúdiť plnenie v celom rozsahu.

Podľa § 40 ods. 1 písm. j) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa.

Podľa § 40 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak jeden z účastníkov rozhodcovského konania popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy. Podľa § 43 ods. 1,2 cit. zákona č. 244/2002 Z.z., ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodov podľa § 40 písm. a) a c), pokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe. Ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z iného dôvodu, ako je uvedený v odseku 1, rozhodcovská zmluva zostáva v platnosti. Rozhodcovia zúčastnení na zrušenom rozhodcovskom rozsudku sú z nového prerokovania a rozhodnutia veci vylúčení. Ak sa účastníci konania nedohodnú inak, budú noví rozhodcovia ustanovení podľa § 8.

Po zistení, že žaloba na zrušenie tuzemského rozhodcovského rozsudku bola podaná v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania (§ 41 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z.), súd po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že boli splnené podmienky na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. j) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, nakoľko rozhodcovský súd prisúdil plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá je v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa.

Súd na základe zisteného skutkového stavu mal preukázané že Zmluva o úvere č. 7520221, na základe ktorej odporca ako veriteľ poskytol navrhovateľovi úver vo výške 331,94 eur ktorý sa navrhovateľ zaviazal vrátiť zvýšený o príslušný poplatok vo výške 321,32 eur t.j. spolu vrátiť čiastku 653,26 eur v 12 splátkach po 54,44 eur je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 ods. 1 OZ. Nakoľko zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa /§ 54 ods. 1 OZ/ je zrejmé, že Stály rozhodcovský súd pri rozhodovaní porušil všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa napr. tým, že dodávateľovi prisúdil zvyšnú časť z dlžnej sumy 1.176,97 eur po zaplatení 727,63 eur teda sumu 322,18 eur v ktorej bol v prvom rade zahrnutý poplatok za poskytnutý úver vo výške 95% z poskytnutého úveru (poplatok vo výške 321,32 eur zahŕňajúci paušálne poplatky a všetky výdavky a náklady na uzatvorenie zmluvy a administratívu s tým spojenú) a v druhom rade neprimerané úroky z omeškania. Takáto odplata je jednoznačne neprimeraná a jej zmluvné dojednanie zakladá značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa /§ 53 ods. 1 OZ/. Za odplatu je možné pritom považovať spolu úroky a poplatky, ktoré má podľa zmluvy spotrebiteľ zaplatiť dodávateľovi za poskytnutie úveru s výnimkou sankcií za omeškание. Rovnako dojednaním denného úroku z omeškania vo výške 0,25 % za každý deň omeškania, t.j. 91,25 % p. a. došlo k ďalšiemu porušeniu všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa. Takéto úroky z omeškania predstavujú neprimerane vysokú sumu ako

sankciu spojenú s nesplnením záväzku dlžníka zo spotrebiteľskej zmluvy, aj keď dojednanej v rámci Zmluvy o úvere podľa Obchodného zákonníka a s prihliadnutím na obchodné riziko odporcu, ktoré je oproti bankovým inštitúciám vyššie a na fakt, že dodávateľ poskytol úver z vlastných zdrojov. Zmluvné dojednanie v bode 6 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru zakladá značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech navrhovateľa /§ 53 ods. 4 písm. k) OZ/.

Súd v danom prípade sa nezaoberal bližšie argumentáciou, či na predmetný úverový vzťah sa nemajú aplikovať ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch /ZoSÚ/, pretože odporca ako veriteľ uzatvoril s navrhovateľom ako dlžníkom zmluvu o úvere podľa ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, pričom ochrana dlžníka z úverového vzťahu je v danom prípade garantovaná právnou úpravou v OZ. Podľa § 52 ods. 1 OZ totiž spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom a podľa odseku 4 tohto ustanovenia, spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Za spotrebiteľskú zmluvu sa považuje formulárová zmluva o úvere uzatvorená podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka s dlžníkom, ktorý pri jej uzatváraní a plnení z nej nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, resp. u ktorej veriteľ nie je schopný preukázať opodstatnenosť poukazovania úveru na podnikateľskú činnosť dlžníka. Uvedené potom následne vedie k tomu, že normy obchodného práva (vrátane všeobecnej úpravy úveru) sa v takomto prípade použijú len vtedy, ak neodporujú úprave majúcej tu z povahy veci prednosť, teda úprave spotrebiteľských vzťahov v Občianskom zákonníku a predpisoch vydaných na jeho vykonanie.

Súd po dôkladnom zvážení všetkých skutkových okolností veci tiež dospel k záveru, že boli splnené podmienky na zrušenie rozhodcovského rozsudku aj podľa § 40 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní pre neplatnosť rozhodcovskej doložky. Dojednanie rozhodcovskej doložky a následné konanie pred rozhodcovským súdom viedli vo svojich dôsledkoch k tomu, že bola navrhovateľovi ako spotrebiteľovi odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ustanovenia § 52 a nasl. OZ. Súčasťou Všeobecných podmienok poskytnutia úveru je rozhodcovská doložka uzatvorená podľa zákona č. 244/2002 Z.z. v nasledovnom znení:

Všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené:

a) pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s., Karloveské rameno 8, Bratislava (ďalej len „rozhodcovský súd“, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde; rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov rozhodcovského súdu, a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov rozhodcovského súdu,

b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu (zákon č. 99/19636 Zb. Občiansky súdny poriadok). Zmluvné strany sa dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu o rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vznikne z tejto zmluvy, vrátane sporu o jej platnosť, výklad alebo zrušenie na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciú podmienku tejto rozhodcovskej doložky; ustanovenie tejto vety sa nepoužije v prípade, ak pred podaním žaloby na súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je touto rozhodcovskou doložkou v súlade s vnútornými predpismi rozhodcovského súdu založená právomoc rozhodcovského súdu.

Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vychádza zo vzorového okruhu nekalých klauzúl, ktoré sa majú transponovať. V konečnom dôsledku sa okruh neprijateľných podmienok § 53 ods. 4 OZ upravil postupne viacerými novelami až po uplynutí transpozičnej lehoty (napr. neprimeraná sankcia pod písm. k) bola upravená až novelou č. 568/2007 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2008 kým hlavná transpozícia bola vykonaná zákonom č. 150/2004 Z.z. účinným od 1.4.2004). Členské štáty si mohli vybrať do akej miery prevezmú smernicou odporúčané nekalé klauzuly. Zároveň sa však umožnilo členským štátom prekročiť rámec smernice, čo umožnilo upraviť okruh neprijateľných podmienok aj prísnejšie ako odporúča smernica (čl. 8 smernice).

Kým smernica vychádza zo vzorového okruhu nekalých klauzúl, slovenský zákonodarca upravil režim súdnej kontroly neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách na základe indikatívneho výpočtu neprijateľných podmienok. To znamená, že súdu nič nebráni judikovať neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve podľa tzv. generálnej klauzuly § 53 ods. 1 OZ a teda nad rámec zoznamu podmienok uvedených v prílohe smernice alebo okruhu v Občianskom zákonníku. Nemožno napr. vylúčiť, že súd so zreteľom na ostatné zmluvné podmienky (čl. 4 ods. 1 smernice) posúdi rozhodcovskú

doložku ako neprijateľnú bez ohľadu na jej znenie, teda že neobstojí žiadna rozhodcovská doložka a priestor pre rozhodcovské konanie bude len pri individuálne vyjednávanej rozhodcovskej zmluve zo strany spotrebiteľa. Pre porovnanie podľa rakúskej právnej úpravy predstavuje formulárová rozhodcovská doložka neprípustnú časť zmluvy bez ohľadu na jej formuláciu. Rakúsko má zakázanú rozhodcovskú doložku a bez jej osobitného vyjednávania je neakceptovateľné, aby regulovala vzťah medzi dodávateľom a spotrebiteľom (§ 6 ods. 2 bod 7 spolk. zák. č. 140/1979).

Ako už bolo vyššie uvedené, podľa vnútroštátneho práva zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa v zmysle § 54 ods. 1 prvá veta OZ, nemôžu odchýliť v neprospech spotrebiteľa od ustanovení OZ o spotrebiteľských zmluvách. Tiež nesmú obsahovať podľa § 53 ods. 1 prvá veta OZ ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Ustanovenie § 53 ods. 4 OZ obsahuje príkladný teda neuzavretý výpočet neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Tento výpočet je zo strany zákonodarcu dopĺňaný a precizovaný. V tomto výpočte je s účinnosťou od 01.01.2008 výslovne uvedená aj neprijateľná podmienka, ustanovenia vyžadujúce od spotrebiteľa v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. /§ 53 ods. 4 písm. r) O.s.p./

Predmetná rozhodcovská doložka je súčasťou obsahu formulárovej zmluvy, ktorú odporca v rámci svojej podnikateľskej činnosti používa v prípadoch uzatvárania zmlúv rovnakého druhu a neurčitého počtu. Podľa názoru súdu, je však takéto dojednanie rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve neprijateľnou podmienkou, ktorá je v zmysle § 53 ods. 5 OZ neplatná. Spotrebiteľ sa totiž v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu ale aj úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k prístúpeniu na podmienky vopred pripravené dodávateľom bez toho, aby mohol podstatným spôsobom ovplyvniť jej obsah. Aj v predmetnom prípade navrhovateľ nemal možnosť podstatným spôsobom obsah predmetnej zmluvy ovplyvniť, nakoľko jej súčasťou sú aj zmluvné dojednania Zmluvy o úvere. Obsah zmluvy bol dopredu daný a spotrebiteľ ju mohol prijať buď ako celok alebo odmietnuť. Rovnako obsah rozhodcovskej doložky bol dodávateľom vopred pripravený. Zmluvná podmienka v štandardnej formulárovej zmluve alebo v obchodných podmienkach inkorporovaných do takejto zmluvy, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, zakladá dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku pre jej neplatnosť. O takúto zmluvnú podmienku ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa tejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu alebo podať návrh na štátnom súde ak by chcel zabrániť rozhodcovskému konaniu.

Súd pri zisťovaní, či nejde o nekalú rozhodcovskú doložku skúma všetky dôležité skutočnosti, ktoré vyvolávajú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa.

Za takéto okolnosti možno považovať napr. neprijateľné miesto rozhodcovského konania, ktoré môže spotrebiteľa odradiť od uplatnenia svojich práv alebo pravidiel rozhodcovského konania, ktoré ukladajú povinnosti, ktoré predpisy upravujúce občianske súdne konanie neupravujú a ktoré sú v neprospech spotrebiteľa. Keďže zmyslom, cieľom a účelom právnych noriem týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa je poskytnúť spotrebiteľom vysokú úroveň ochrany, vnútroštátny súd je povinný vykladať ustanovenia smernice 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a vnútroštátneho práva tak, aby bol dosiahnutý výsledok stanovený predmetnou smernicou. Svoj názor o neprímernej povahe predmetnej rozhodcovskej doložky súd opiera aj o stanovisko Súdného dvora Európskej únie (Súdny dvor) vo veci C-243/08 zo dňa 4.6.2009 Pannon GSM Zrt. proti Erzébet Sustikné Gyórfi bod 40, v ktorom súdny dvor konštatuje, že vopred stanovená podmienka v zmluve, uzatvorenej medzi spotrebiteľom a dodávateľom v zmysle smernice, ktorá nebola individuálne dohodnutá a ktorá priznáva právomoc pre všetky spory vyplývajúce zo zmluvy súdu, v obvode ktorého sa nachádza sídlo predajcu alebo dodávateľa, spĺňa všetky podmienky, aby mohla byť z hľadiska smernice 93/13/EHS kvalifikovaná ako nekalá. Teda podľa stanoviska súdného dvora spĺňa v zmysle smernice všetky podmienky nekalosti už len dojednanie, že príslušným na riešenie sporov zo spotrebiteľskej zmluvy je všeobecný súd v obvode, ktorého má dodávateľ sídlo a teda nie všeobecný zákonný súd spotrebiteľa. V rozhodovanej veci pritom nielen že nerozhodoval všeobecný súd ale rozhodoval rozhodca zvolený oprávneným.

Judikovaniu nad rámec smernice a čierneho zoznamu neprijateľných podmienok teda zodpovedá posúdenie o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky z dôvodu geografickej neprijateľnosti miesta rozhodcovského konania. Tzv. geografická neprijateľnosť miesta konania o spore bola predmetom rozhodovania súdneho dvora (rozsudok *Océano Grupo Editorial*, spojené veci C 240/98 až C - 244/98, rozsudok *Pannon C-243/08*).

Odradzujúce účinky vyplývajúce z geografickej vzdialenosti nevyplývajú len zo sporu o zrušenie rozhodcovského rozsudku ale tiež aj z následného prejednávania sporu na tom istom súde vo veci samej (§ 43 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z.). V danom prípade tak rozhodcovské konanie, konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku ako aj konanie o pôvodnej žalobe po prípadnom zrušení rozsudku by sa majú uskutočniť v sídle rozhodcovského konania. To môže odradiť spotrebiteľa od toho, že neuplatní svoje práva pretože už len samotná geografická vzdialenosť je pre spotrebiteľa zjavne nevyhovujúca. Ani prípadná námietka, že rozhodcovské konanie sa vedie písomne nie je namieste, keďže odradzujúcim faktorom je aj konanie na všeobecnom súde miestne príslušnom podľa miesta rozhodcovského konania (§ 88 ods. 2 O.s.p. v znení pred jeho novelou vykonanou zákonom č. 388/2011 Z.z. účinným 01.01.2012) a to nemá písomnú povahu. Pre porovnanie v prípade konania na štátnom súde, by mal navrhovateľ možnosť vybrať si súd v mieste svojho bydliska /§ 87 písm. f) O.s.p./.

Súd tiež vzhliadol nekalosť predmetnej rozhodcovskej doložky aj v tom, že vyžaduje od spotrebiteľa, aby sa podrobil rozhodcovskému konaniu a to aj napriek jeho možnosti vybrať si medzi všeobecným a rozhodcovským súdom. O doložku, ktorá vyžaduje, aby spotrebiteľ riešil spory výlučne v rozhodcovskom konaní totiž ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa tejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Je totiž rovnocenné, či riešenie sporov spotrebiteľa prostredníctvom rozhodcovského konania mu vnúti štandardná zmluvná klauzula alebo dodávateľ svojim konaním. Spotrebiteľ má byť chránený pred obomi.

V rámci podmienok uvedených v čiernom zozname /§ 53 ods. 4 OZ/ teda najviac problémovej doložke zodpovedá podmienka pod písm. r) „ vyžaduje v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.“

Uvedené ustanovenie sa má vykladať z pohľadu spotrebiteľa a jeho ochrany a nie z pohľadu dodávateľa. Dojednanie rozhodcovskej doložky a následné konanie pred rozhodcovským súdom, ktoré inicioval dodávateľ, viedlo vo svojich dôsledkoch k tomu, že spotrebiteľ nemal (inú) alternatívu, aby rozhodcovské konanie zastavil a spor „odsunul“ na iné bojisko. Aj v dôvodovej správe k zákonu č. 568/2007 Z.z., ktorým bola do príkladného výpočtu neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách v § 53 ods. 4 zavedená neprijateľná podmienka pod písm. r) sa píše, že „spotrebiteľ môže svoje práva uplatňovať nie iba v zmysle dojednanej rozhodcovskej doložky, ale ak sa tak rozhodne aj v občiansko-právnom konaní a zmluvná podmienka, ktorá by mu v tom bránila, bude v zmysle navrhovaného ustanovenia považovaná za neprijateľnú.“ Teda ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r) OZ nie je len o možnosti výberu medzi štátnym a súkromným súdom ale o dôsledkoch, či doložka nenúti podrobiť sa arbitráži. Ak má teda spotrebiteľ postavenie žalovaného, tak v prípade jeho zažalovania na rozhodcovskom súde si už nemôže zvoliť súd a pri predmetnej doložke nemá na výber; slovami zákona povedané: „vyžaduje sa , aby riešil v takomto prípade spor na rozhodcovskom súde“, čo je vlastne naplnenie ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r) OZ. Súd z vlastnej činnosti doposiaľ nezaregistroval, že by nejaký spotrebiteľ vyvolal konanie pred rozhodcom. Preto súd zastáva názor, že možnosť voľby pre spotrebiteľa je len iluzórna. V rámci modelu spotrebiteľského úveru je to zvyčajne veriteľ, kto podá návrh na začatie konania proti spotrebiteľovi, ktorý získal úver. Veriteľ môže na základe predmetnej rozhodcovskej doložky vec predložiť na prejednanie rozhodcovskému orgánu, ktorý si sám zvolil a vylúčiť tak súd, ktorý by bol inak príslušný. Na základe tejto rozhodcovskej doložky spotrebiteľ ex ante, t.j. ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu, stráca právo brániť sa voči takýmto nárokom na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Je zrejmé, že navrhovateľ o týchto dôsledkoch rozhodcovskej doložky nebol riadne a konkrétne informovaný.

Poskytovanie spravodlivosti musí mať svoje principiálne limity a musí to platiť aj pre súkromno-právnu sféru arbitrov. Ide o rozhodovanie o právach a právom chránených záujmov osôb, ktoré môže výrazne zasiahnuť do života ľudí a ak sa majú akceptovať pri poskytovaní spravodlivosti súkromno-právne prvky, tak len s jednoznačnými garanciami vylučujúcimi pochybnosti o férovom arbitrážnom konaní vrátane rozhodcovskej zmluvy. Doložky nemôžu predstavovať pasce pre spotrebiteľov za účelom čo

najskoršieho privodenia exekúcie. Preto sa súd nestotožňuje s názorom, že možnosť voľby medzi rozhodcovským a štátnym súdom v štandardnej rozhodcovskej doložke už bez ďalšieho odstraňuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a navrhovateľovi, ktorý mal v konaní plný úspech priznal náhradu trov konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia vo výške 626,24 € . Trovy právneho zastúpenia súd vyčíslil v zmysle vyhl. č. 655/2004 Z. z. a za jeden úkon právnej pomoci priznal 57 €, t.j. za dva úkony (prevzatie a príprava zastúpenia , účasť na pojednávaní dňa 25.04.2012), priznal 114 €. Ďalej súd v rámci trov právneho zastúpenia priznal 2x režijný paušál po 7,63 € =15,26 € za rok 2012 , všetko spolu 114€+ 15,26€ = 129,26 .

Ďalej súd priznal náhradu za stratu času podľa § 15 písm. b), §17 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. v plnej výške tak ako si ich vyčíslil právny zástupca navrhovateľa v sume 76,26 eur. Súd v sume 12,20 eura za každú , aj začatú polhodinu, strávenú cestou na pojednávanie z Košíc do Bratislavy a späť dňa 25.04.2012, t.j. za 22 hodín spolu priznal 228,58 eura.

Súd priznal cestovné náklady vo výške 228,58 €, na ktoré má advokát nárok, pretože sa jedná o cestovné náklady za použitie motorového vozidla na cestu za úkonom právnej pomoci do miesta, ktoré nie je totožné so sídlom jeho advokátskej kancelárie. Náklady na dopravu z Košíc do Bratislavy a späť osobným automobilom Opel Astra na pojednávanie s priem. spotrebou 6,20 na 100 km, , čo predstavuje cenu za t.j na 1 km = 0,062 l , čo predstavuje za cenu benzínu v sume 1,60 eura na liter cenu za 1 km =0,0992 x 810 km =80,35 eur+ amortizácia 0,183 eur na 1 km jazdy x 810km, všetko spolu v sume 228,58 eura.

Celková náhrada trov právneho zastúpenia teda predstavuje sumu 626,24 eur / 129,26+268,40+228,58/. Náhradu trov konania je odporca povinný zaplatiť advokátovi navrhovateľa (§ 149 ods. 1 O.s.p.).

O povinnosti odporcu zaplatiť súdny poplatok za návrh v sume 19,33 eur súd rozhodol v súlade s § 2 ods. 2 Zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, nakoľko navrhovateľ je od platenia súdnych poplatkov za návrh oslobodený [§ 4 ods. 2 písm. za)].

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Bratislave, prostredníctvom Okresného súdu Bratislava IV, písomne v štyroch vyhotoveniach.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. V odvolaní sa má ďalej uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že (§ 205 ods. 2 O.s.p.):

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.